



full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La mà dreta del Papa

El Papa ha nomenat Mons. Pietro Parolin nou secretari d'Estat Vaticà, la seva mà dreta, càrrec del qual prendrà possessió el 15 d'octubre propvenent, succeint el cardenal Tarcisio Bertone, prou conegut a casa nostra.

Pietro Parolin és un italià poliglòt, nascut en 1955 i ordenat sacerdot en 1980. Durant vint anys ha estat al servei de la diplomàcia de la Santa Seu, en països com Nigèria, Mèxic o, darrerament, Veneçuela. En la seva etapa com a subsecretari de la secció per a les relacions amb els Estats, va pilotar els esforços vaticans per posar en marxa el Tractat de No-Proliferació Nuclear.

En una recent entrevista declara: «Em sento molt afí a la seva [del papa Francesc] manera d'entendre l'Església i, sobretot, a la seva senzillesa i al fet de ser proper a les persones, a escoltar-les, i també a intentar, de veritat, que l'Església pugui tornar a tenir una presència significativa en el món d'avui.»

Pel que fa als possibles canvis, Parolin diu que «cal tornar als principis fundacionals de l'Església», però «sense posar en perill la seva essència, que té una continuïtat en la història propvenent de la seva fundació per Jesucrist. Si l'Església s'adaptés completament al món, deixaria de ser sal i llum per a tothom».

Diumenge XXVI durant l'any | Cicle C

Lectura de la profecia d'Amós (6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engraixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que

es deia Llätzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.»

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames." Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre." El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments." Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin." El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran." Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

2

full

Persones «de Déu» | Mn. Marc Majà i Guiu

Quan sant Pau s'adreça a Timoteu l'anomena amb una expressió plena de significat: «home de Déu». Un «home de Déu» és aquell que pertany completament a Déu, que té en Déu el seu origen i el seu destí últim. Però, a més, aquesta expressió ens diu també que en l'ésser humà hi ha alguna cosa divina, quelcom que és «de Déu» (tal com llegim en el Gènesi, que ens revela que la criatura humana és creada a imatge de Déu).

Si la persona pertany a Déu, si l'ésser humà té una empremta divina, aleshores quines conseqüències té això? Com s'ha de comportar aquesta criatura? St. Pau ho explica bé: «busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud». És a dir, si ets «home de Déu», actua conseqüentment, tal com ell ho faria.

Jesús, en l'Evangelí d'avui, fa referència a una aplicació concreta d'aquest ser homes i dones «de Déu»: com comportar-se enfront de les necessitats dels altres? La paràbola de Llätzer, el pobre, mostra clarament el drama de l'home ric que és insensible al sofriment del pobre que hi ha al portal de casa seva. És un drama perquè la insensibilitat del ric el porta a no fer res pel pobre necessitat i, sobretot, és un drama perquè aquesta insensibilitat tindrà conseqüències definitives («entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa»).

A la llum de l'Evangelí d'avui refermem, doncs, el propòsit de ser persones «de Déu»: atents a les necessitats de l'entorn i, amb la seva ajuda, promptes a fer-hi el que estigui a les nostres mans.

La remissió dels pecats | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El Símbol dels Apòstols lliga la fe en el perdó dels pecats a la fe en l'Esperit Sant i després d'haver afirmat que la nostra fe porta a l'Església i a la comunió dels sants. I és que l'obra de l'Esperit Sant en el cor del qui creu és la remissió dels pecats en el misteri de la comunió de l'Església pel sagrament del baptisme, com ens diu el credo llarg, «un sol baptisme per al perdó dels pecats».

La remissió dels pecats és la bona notícia del nostre alliberament. Com deia sant Agustí: «Si en l'Església no hi hagués la remissió dels pecats, no hi hauria cap esperança; no hi hauria esperança de vida eterna i d'alliberament etern. Donem gràcies a Déu que ha concedit a l'Església un do tan gran» (sermó 213, 8). Quin podria ser l'alliberament que no fes possible la llibertat del cor? Una falsa llibertat és la de creure que hom és lliure amb la sola llibertat externa. L'autèntica llibertat és la remissió dels pecats, arrencar del cor de l'home el pes del pecat. Però per tal que això sigui possible hi ha una condició prèvia: el reconeixement del pecat en el cor de l'home. Un literat i pensador cristià, Chesterton, en una de les seves obres gosa dir: «Molts se'n riuran en sentir-ho, però és profundament cert dir que la joiosa bona notícia portada per l'Evangeli fou la del pecat original.»

L'oblit d'aquesta «bona notícia» ens porta a l'actitud «rousseauiana» de pensar que tots són bons, o millor dit, a pensar que jo sóc bo per mi

mateix. I quantes vegades experimentem que la realitat del pecat emmetzina les nostres relacions socials i el nostre cor, i ens porta a l'actitud farisaica de la condemna dels altres oblidant que tots som igualment pecadors.

L'obra de Déu a favor de la humanitat caiguda en el pecat és la de fer possible la remissió dels pecats dels homes, dels teus i dels meus pecats, al preu de la sang preciosa del seu Fill, fet home per nosaltres i per la nostra salvació. I això no és literatura infantil o mite consolador, sinó que és la veritat sobre la qual es fonamenta el present i el futur nostres, de la nostra humanitat. És possible sortir del cercle tancat del pecat. Hi ha un perdó gratuït i immerescut per a tota persona. En un del seus missatges de Twitter, el papa Francesc diu: «No tingueu por de demanar perdó a Déu. Ell no es cansa mai de perdonar. Déu és tot misericòrdia» (25-8-2013).

D'aquí neix la importància del baptisme, el primer i principal sagrament del perdó dels pecats, possible sempre en tota edat i do de Déu sempre i més clar encara per als infants als quals els pares vulguin donar el millor: rebre el perdó del pecat original i la gràcia per a lluitar contra els moviments de la concupiscència que no paren d'inclinar al mal; i també la importància del sagrament de la confessió, en el qual rebem el perdó dels nostres pecats i som reconciliats amb Déu i amb l'Església.

Agenda litúrgica de la setmana

29 ■ Diumenge XXVI de durant l'any / Cicle C. Lectures: Amós 6, 4-7 / Salm 145 / 1Timoteu 6,11-16 / Lluc 16,19-31

Litúrgia de les hores: Setmana II

30 □ Dilluns. Sant Jeroni, prevere i doctor de l'Església (340-420).
Lectures: Zacaries 8,1-8 / Salm 101 / Lluc 9, 46-50

1 □ Dimarts. Santa Teresa de l'Infant Jesús, verge i doctora de l'Església (1873-1897).

Lectures: Zacaries 8,20-23/ Salm 86/ Lluc 9,51-56

2 □ Dimecres. Els Sants Àngels de la Guarda. Beat Antoni Chevrier (1826-1879).

Lectures: Nehemies 2,1-8 / Salm 136 / Mateu 18, 1-5

3 ■ Dijous. Sant Francesc de Borja (1510-1572).

Lectures: Nehemies 8,1-4/ Salm 18 / Lluc 10,1-12

4 □ Divendres. Sant Francesc d'Assís (1181-1226).

Lectures: Baruc 1,15-22/ Salm 78 / Lluc 10,13-16

5 ■ Dissabte. Tempores d'acció de gràcies i de petició.

Lectures: Deuteronomi 8,7-18; 2 Corintis 5, 17-21/ Mateu 7,7-11

6 ■ Diumenge XXVII de durant l'any / Cicle C. Lectures: Ha 1, 2-3 / Salm 94 / 2Timoteu 1,6-8 / Lluc 17,5-10

Témpores d'acció de gràcies i de petició

Les Témpores són dies d'acció de gràcies i de petició que la comunitat cristiana ofereix a Déu, acabada la recol·lecció de les collites, en reprendre l'activitat habitual. La celebració ha estat fixada a Espanya per al dia 5 d'octubre, car la seva localització en el calendari i fins i tot la seva durada depenen de les Conferències Episcopals de cada país. Les Témpores, i amb elles les Rogatives, són una antiquíssima institució litúrgica lligada a estacions de l'any.

La seva finalitat consistia a reunir la comunitat perquè, mitjançant el dejuni i l'oració, hom donés gràcies a Déu pels fruits de la terra i invoqués la seva benedicció sobre el treball dels homes. Les Témpores van néixer a Roma i es van difondre amb la litúrgia romana, al mateix temps que els seus llibres litúrgics. Al principi van tenir lloc en les estacions de la tardor, hivern i estiu; exactament, en els mesos de setembre, desembre i juny. Però molt aviat es va veure que s'hi havia d'afegir la celebració corresponent a la primavera, en plena Quaresma.

Una celebració no sols per al món agrícola

Julián López Martín, en *Año Litúrgico*, afirma que «pretendre relacionar-les amb cultes naturalistes precristians és pura imaginació, encara que és evident la seva relació amb la vida agrària i camperola, la vida pròpia d'aquells temps. En el fons, les Témpores són un acostament mutu de la litúrgia i la naturalesa, en l'afany de trobar en Déu la font de tot do i la santificació de la tasca dels treballadors. Per això, avui, considerada l'extensió de l'Església i la seva presència en més diversos països, s'imposava una revisió i una adaptació d'aquesta vella celebració litúrgica, que ja ha pas de ser agrària ni camperola únicament, sinó que pot molt ben ser urbana i propera a les preocupacions de l'home del ciment i del rellotge de quars. L'important és que en un dia, o en tres, segons la durada triada, es visqui i se celebri l'obra de Déu en l'home i amb l'ajuda de l'home; amb un esperit de fe i d'acció de gràcies propis del creient, sabem que tot l'àmbit temporal té la seva pròpia autonomia, però sense trencar amb Déu i sense anar en contra de la seva voluntat salvadora: «Tot és vostre; però vosaltres sou de Crist, i Crist, de Déu (1Cor 3, 22-23)».

Inici de curs

La Conferència Episcopal en un temps va determinar que les quatre antigues Témpores es reduïssin a una de sola —el començament de l'activitats del curs— i va situar aquestes Témpores en la setmana del 5 d'octubre, amb la possibilitat de la seva celebració en un o en tres dies. La data, teòricament almenys, sembla oportuna. Avui, en efecte, el ritme de l'activitat humana no es regeix ja entre nosaltres per les collites agrícoles i, en canvi, queda molt marcat pel període vacacional i l'inici del curs escolar.

La pietat popular està atenta al desenvolupament del cicle vital de la natura: acabada la recol·lecció de les collites i acabat el període anual de descans, l'Església celebra les Témpores. Es converteix també en temps propici per a demanar ajuda al Senyor per a recomençar de nou les activitats del treball normal i la construcció de la vida interior de cada persona, la seva maduració en Crist. Agrair i demanar són dues maneres de relacionar-nos amb Déu. Tenim moltes necessitats, alhora que hem rebut molt i ho hem d'agair.



Espigolant anècdotes (I) | Mateu Sancliments

Déu és com l'aire

Un deixeble pregunta al seu mestre espiritual: «Mestre, què he de fer per a trobar Déu?» El mestre li respon: «Només has de desitjar-lo amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les teves forces.» El deixeble replica: «I això, com es fa?» Llavors el mestre s'emporta el deixeble cap al riu, l'agafa pel cap i el submergeix en l'aigua. Quan nota que el deixeble comença a fer signes d'ofec, el treu a la superfície d'una estrebada. El deixeble obre ràpidament la boca per tal de respirar l'aire que li estava mancant. El mestre li diu: «Quan desitgis Déu amb la mateixa intensitat amb què desitjaves l'aire, aleshores el trobaràs.»

Generositat

Una nena que sofria una rara malaltia tenia com a única oportunitat de curar-se que li fessin una transfusió de sang amb els anticossos suficients per a combatre-la. La sang d'unes tals característiques només la tenia el seu germà més petit. Llavors el metge parla amb el noiet per explicar-li la situació i per demanar-li si estaria disposat a donar-li sang. El nen fa un sospir profund i diu: «Sí, ho faré per salvar la vida de la meva germana.» Mentre la transfusió s'anava realitzant, ell estava quiet i somrient al seu costat. Quan va veure que a la seva germana li anava retornant el color a la cara i notava que ell s'anava empal·lidint, va preguntar al metge: «Doctor, a quina hora començaré a morir-me jo?» No havia entès prou bé què volia dir transfusió. Tanmateix, donant la sang, estava disposat a donar la seva vida...

Ho tinc ben decidit

La senyora Mercè, de noranta-dos anys, acabava d'enviudar després de conviure amb el seu marit durant setanta anys. El primer dia que la porten a un asil li volen ensenyar l'habitació que té assignada. «Esperem que li agradi!», li diuen. I ella, equilibrada i orgullosa com era, exclama amb entusiasme: «M'encanta!» Li repliquen: «Sra. Mercè, com pot dir això si encara no l'ha vista?» Diu: «Això no té res a veure. La felicitat és cosa d'un mateix. Que m'hi trobi bé o que no m'hi trobi bé no depèn pas de com està arreglada, sinó de com jo arreglo la meva ment. Jo he decidit que m'agradarà, i segur que m'encantarà!»



T'agradaria ser paraigua?

Hi ha paraigües de color vermell i groc, amb mànec de fusta o d'acer... En fa servir el nen, la noia, el vell, el ric i el pobre. La seva missió és aixoplugar sigui qui sigui, tant si està alegre com si està trist, tant si té bon humor com si té mal geni. Feia temps que estava arraconat dins l'armari.

Quan plou, renoi quantes corredisses per endur-se'! I es deixa agafar, perquè vol ser útil. Es mullarà, però tant se val! L'important és guardar els altres de la pluja... I tot el que li cau a sobre i molesta, ho deixa relliscar... Que n'és, de bonic, ser paraigua! Que n'és, de bonic, ser útil a tothom i a tothora!

Compte solidari 100x1 | Càritas diocesana de Vic.....

Setembre del 2013

23. Nucli familiar monoparental format per mare de 40 anys amb dos fills d'11 i 7 anys escolaritzats i sense cap suport familiar; els únics ingressos provenen d'una prestació social i són de 426 euros/mes; sol·liciten ajut econòmic per a despesa del subministrament de gas. Import: 242 euros.

24. Nucli familiar format per matrimoni i quatre menors, tots ells escolaritzats. Els pares en l'atur, cobren un subsidi de 648 euros amb els quals han de fer front a un lloguer de 300 euros. Sol·liciten ajuda econòmica per a les despeses del material escolar. Import: 134 euros.

25. Parella jove, pares d'un nen de 2 anys; el pare ha esgotat la prestació d'atur i la mare en aquests moments no treballa; viuen d'ajuts puntuals per part d'amics i familiars. Sol·liciten ajuda econòmica per a les necessitats bàsiques d'alimentació. Import: 80 euros.

26. Home sol divorciat de 42 anys, actualment sense ingressos; sol·licitud de prestació social contributiva sense resposta; té una situació molt precària quant

a l'habitatge. Sol·licita ajuda econòmica per a pagar habitació. Import: 150 euros.

27. Parella de 48 i 53 anys sense fills; han esgotat les prestacions de l'atur; no troben feina i encara no tenen resposta de la sol·licitud de la RMI realitzada als Serveis Socials del seu poble. Han de deixar el pis on viuen per impagament del lloguer. Sol·liciten ajut econòmic per a pagament d'una habitació de lloguer. Import: 200 euros/mes.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83. Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Unnim **2107.1002.39.3378964893**.



Aplec de Sant Francesc, 6 d'octubre.....

Els Franciscans es van establir a Vic fa uns 800 anys i la seva presència s'ha fet sentir des d'aleshores. La festivitat de Sant Francesc es celebra el dia 4 d'octubre. Per mantenir viva la devoció a St.Francesc i la presència de la comunitat franciscana a Vic, el diumenge següent, dia 6 d'octubre, es celebrarà l'aplec anual a l'ermita de Sant Francesc s'hi moria.

El programa d'actes es:

—A partir de les 11 h : Acolliment a l'ermita.

—A les 12,30 h : Eucaristia concelebrada i presidida per Fra Josep Gendrau i Valls ofm Ministre Provincial dels franciscans de Catalunya.

—Durant la missa hi haurà la presentació tradicional d'ofrenes.

—Després dinar de germanor.

Hi sou convidats tots els amics i devots de Sant Francesc.

INFORMACIÓ

Telèfons: 93 209 20 90 - Fra Josep Gendrau

93 889 21 94 - Ferran Rodriguez

e-mail: santfrancescosona@gmail.com

Beatificacions de l'any de la fe



Tertul·lià va escriure l'any 197 una frase que ha fet fortuna (amb l'afegitó de la paraula cristians): «la sang dels màrtirs és llavor de cristians». Per al màrtir, la pèrdua de la vida per donar testimoni de Jesús és un guany, el de la vida eterna. Però també és un guany per a l'Església, que rep a nous fills impulsats a la conversió per l'exemple dels màrtirs.



Frederic Vila i Bartrolí, pvre. La Castanya, 1884 / Torredembarra, 1936

Nascut el 3 de març de 1884 a la masia del Boscàs, parròquia de Sant Cristòfol de la Castanya, del Brull. Després de fer els primers estudis al Seminari Menor de Vic (Col·legi de Sant Josep) ingressà en la Congregació dels Missioners Fills del Cor de Maria (Claretians). Un cop ordenat sacerdot, l'any 1907, dedicà tota la seva vida a l'ensenyament en diversos seminaris, a la investigació i publicació de diverses obres, col·laborant també en el *Diccionari català-valencià-balear* de Mn. Alcover i Pere Barnils. Fou martiritzat l'11 de novembre de 1936 a Torredembarra. El 21 de juny de 1959 les seves restes van ser traslladades i enterrades en una capella de l'església del Sagrat Cor de Tarragona.



Jaume Codina i Casellas Aguilar de Segarra, 1901 / Esteruel –Terol, 1936

Nascut el 3 de maig de 1901 a Aguilar de Segarra. Va professar com a mercedari el 19 de març de 1930. Va ser conventual de les comunitats de Sant Ramon, Palma de Mallorca, Barcelona i l'Olivar (Terol). A la comunitat de l'Olivar feia de cuiner i desenvolupava altres tasques amb gran esperit de servei i humilitat. El dia 3 d'agost de 1936 va marxar de l'Olivar juntament amb un altre germà i foren sorpresos per un grup de milicians. Reconeguts, foren assassinats la matinada del 5 d'agost de 1936.



Joan Vilaregut i Farré Vic, 1907 / Alcarràs – Lleida, 1936

Nascut el 19 d'agost de 1907 a Vic, fou ordenat sacerdot carmelita quan encara no tenia vint-i-tres anys. Va ser destinat al santuari de Santa Teresina de Lleida, on es dedicà a l'administració de la revista *Lluvia de Rosas* i a la catequesi. En començar la persecució es va amagar prop del convent amb un frare. Dies després, cercant un lloc més segur, van marxar cap a Alcarràs, però van ser descoberts pel camí per un grup de milicians. Quan van confessar qui eren, els van disparar i van morir allà mateix. Era el 25 de juliol.

Mirada | Anna Lleyda

Els ulls humans són diversos en forma, color i expressió, únics en cada persona. També ho són les mirades. Una activitat molt popular fa uns anys, i vigent per sempre en una forma o altre, consistia a passejar amunt i avall del passeig o rambla de la vila. En els dies festius i amb les millors gales, qui més, qui menys, intentava relluir. S'hi afegia a banda i banda qui plàcidament observava els passejants, els rols s'intercanviaven i tots miraven i eren mirats. Es diria que hi era present la humanitat sencera, amb totes les seves grandeses i misèries, en la manera de mostrar-se, en la forma de mirar. Amb tot, el més revelador és la mirada i, de fet, sense aquesta no hi hauria res a mostrar. La mirada és petita i gran alhora. Petita perquè és parcial, limitada en el coneixement de l'altre, sempre queda quelcom d'ocult i inescrutable. I gran, perquè no depèn solament dels ulls, sobrepassa el fet físic de veure. Per això la mirada no és neutra, porta ja part de nosaltres, que dóna un to a qui veiem. El qui és mirat, ho pot ser de manera amable, alternativa, inquisitiva, compassiva, severa... I ens descobrim en els ulls de l'altre amb un filtre del qual no és fàcil treure una imatge clara, i a vegades, en el pitjor dels casos, deslliurar-se'n. És ben normal sentir-se feble a mostrar molt d'un mateix, en aquestes circumstàncies. Malgrat tot, la necessitat de conèixer i ser reconegut és indefugible. Descobrir i ser descobert, afirmat en el que un és i fa és quelcom comú a tot ésser humà. Però



ho fem amb limitacions, i això pot resultar dolorós per la incomprensió, la injustícia i la pròpia misèria. Només la bondat travessa aquest llindar. Necessitem una mirada veritable, aquella que tot ho sap i tot ho veu. Que penetri més enllà del que mostrem i sabem i arribi al més íntim de nosaltres mateixos. Que permeti veure'ns nítidament i reveli el que som. Aquesta és la mirada del nostre Déu. Ell que ens coneix perquè ens ha fet i ens estima, ens mira com ningú no pot fer-ho. La seva mirada no distorsiona i s'acompanya d'una misericòrdia infinita que deslliura perquè tot ho perdona, dóna pau perquè tot sap, i renova perquè no sols ens descobreix a nosaltres mateixos sinó que —tot mirant— fa en nosaltres el seu mirar. Posem-nos a la presència de Déu, sota la claror de la seva mirada, i ell ens farà resplendir.

Ràdio | Programació matinal de Ràdio Estel.....**93.7 – Catalunya Central; 98.4 Vic i Osona**

A les 6 del matí, Santoral. A continuació «L'albada», música per a començar el dia.

A les 7 del matí, Sant Rosari amb les veus de seminaristes catalans i Evangeli.

A 2/4 de 8 del matí, Laudes des de Montserrat. Retransmissió en directe des de la basílica de Santa Maria de Montserrat a càrrec dels monjos benedictins d'aquesta pregària matinal amb què l'Església lloa el Senyor, i la comunitat li encomana el progrés del món en la pau, la veritat i l'amor.

full diocesà | Solsona i Vic**DIRECTORS:**

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60